

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: J. F.
zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 159558/2016 ze dne 8. 12. 2016, ve věci
správního deliktu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 2. 2. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2016, č. j. MSK 159558/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Český Těšín ze dne 23. 8. 2016, č. j. MUCT/30411/2016, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 10 odst. 3, § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve výši 1 500 Kč, když jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, RZ X nezajistil, aby při užívání tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 28. 4. 2016 ve 12:04 hodin na ulici Polní u domu č. 16 parkoval s uvedeným vozidlem v „protisměru“, čímž porušil ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který stanoví, že řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo, čímž tento řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
2. Žalobce předně namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí není dostatečně určitý, neboť z něj nelze zjistit, na jaké straně vozovky vozidlo stálo; jedná se přitom o zásadní okolnost. K porušení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu na předmětném místě (ul. Polní 1816/16, Český Těšín) dojít nemohlo, neboť se jedná o jednosměrnou pozemní komunikaci, motorová vozidla tak mohou stát vpravo i vlevo a „stání v protisměru“ (zřejmě vlevo ve směru jízdy) zde není protiprávní. Výrok prvostupňového rozhodnutí však připouští i takový výklad, že „stáním v protisměru“ nebylo myšleno vlevo ve směru jízdy, ale stání proti směru jízdy. Výrok je tedy nejednoznačný. Navíc, ani stání proti směru jízdy není v rozporu s § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení nenormuje směr, jakým musí být předeek vozidla ustaven, nýbrž pouze stranu vozovky, na které může vozidlo stát.
3. Podle žalobce bylo v řízení porušeno ust. § 125h zákona o silničním provozu, když na základě popisu skutku ve výzvě ze dne 18. 5. 2016 dle citovaného ustanovení bylo možné dovodit, že údajný přestupek měl podle výzvy spočívat v porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Na daném místě se však neužívají žádné světelné signály, ani dopravní značky, které by zakazovaly stát v protisměru. Z výzvy navíc není zřejmé, kde přesně vozidlo stálo, jakož ani to, jakou dopravní značku mělo stání vozidla žalobce v protisměru porušovat. Výzva je tedy v rozporu s § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu.
4. Rozhodnutí prvního stupně je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné, když správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda skutek, který je předmětem správního deliktu kladenému za vinu žalobci, vykazuje materiální stránku. Žalovaný důvody rozhodnutí o úvahy nad materiální stránkou sice doplnil, nicméně žalobce o zákonnosti takového postupu pochyby. Žalobce se dále cítí omezen na svých právech, neboť správním orgánem prvního stupně mu bylo sděleno, že vyjádřit se k důkazním řízením k listinám může dne 15. 8. 2016 ve 14h. Podle žalobce tak správní orgán právo žalobce omezil na fyzickou přítomnost žalobce v sídle správního orgánu v přesně stanovenou dobu.

5. Závěrem žalobce také namítl, že ze strany správních orgánů nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce k výzvě sdělil, že řidičem byl v době spáchání domnělého přestupku pan F. S.; prověřování ze strany správního orgánu bylo formalizované až automatizované, bez zjevného zájmu zjistit skutečného pachatele přestupku. Správní orgán se ani nesnažil zjistit přestupce pomocí záznamů z kamerového systému města Český Tešín.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Výrok napadeného rozhodnutí splňuje zákonem stanovené náležitosti, je v něm zcela jednoznačně identifikováno místo přestupkového jednání. K porušení § 125h zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že ve výzvě žalobci bylo uvedeno, že došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, nicméně se nejedná o vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Co se týče materiální stránky deliktu, s touto se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí dostatečně. Je v souladu se zákonem, pokud žalovaný sám doodůvodnil naplnění materiální stránky deliktu. Žalovaný má dále za to, že žalobce měl právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť žalobce byl prvostupňovým správním orgánem vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání dne 15. 8. 2016; k tomuto se žalobce nedostavil. Nebyl tedy zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně také provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
7. Ve věci již bylo jednou rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 22 A 27/2017-28, kterým bylo zrušeno jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tento rozsudek byl ke kasační stížností žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 274/2018-23. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že :

„[15]...pro účely nyní posuzované sporné právní otázky zdůraznit, že ani v nyní projednávané věci nelze vycházet pouze z doslovného znění textu zákona s tím, že z dikce citovaného ustanovení nelze zákaz protisměrného postavení dovodit. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje závěry krajského soudu, podle něhož je cílem dané úpravy zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že bude zajištěn dostatek prostoru pro bezpečný a plynulý průjezd ostatních vozidel. Nelze však setrvat na to, že se jedná o cíl jediný. Jak v tomto ohledu plyne z výše již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 34/2018, smyslem zákona o silničním provozu (jež se projevuje i v daném ustanovení) je zajištění bezpečnosti silničního provozu a všech jeho účastníků, „přičemž parkování v protisměru takovému smyslu nekoresponduje. Předmětným jednáním by mohlo dojít k ohrožení řidiče jiného vozidla, cyklisty jedoucího po správné straně silnice (odkud by mohlo vyjíždět vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem).“ Přestože citované závěry se týkají komunikace obousměrné, Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že rizika hrozí rovněž v případě protisměrného parkování na jednosměrné pozemní komunikaci. Lze dokonce vyslovit předpoklad vyšší rizikovosti takového jednání v případě komunikace jednosměrné, neboť účastníci silničního provozu zde z povahy věci vůbec nepředpokládají pohyb vozidla v opačném směru.

[16] Nejvyšší správní soud se dále nemohl ztotožnit ani se závěrem krajského soudu, podle něhož je zcela nepodstatné, jakým způsobem se vozidlo do místa svého stání dostalo, neboť tato skutečnost není součástí žalobci vytýkaného správního deliktu. Je sice skutečností, že žalobce byl v dané věci napadeným rozhodnutím správních orgánů sankcionován za porušení pravidel silničního provozu upravujících zastavení a stání, avšak při výkladu daného ustanovení nelze zcela odhlížet od okolností, které tomuto nežádoucímu stavu předchází a od důsledků, které tento stav vyvolá ve chvíli, kdy bude řidič s vozidlem opět vyjíždět. Jinými slovy nelze označit

jako zcela nepodstatné to, že k protisměrnému parkování může dojít v důsledku předchozí jízdy v protisměru nebo zakázaného otáčení na jednosměrné pozemní komunikaci [§ 24 odst. 4 písm. g) věta před středníkem zákona o silničním provozu]. Obdobně je potřeba přihlídnout k tomu, že řidič vyjíždějící z takového protisměrného stání musí opět porušit zákon jízdou v protisměru nebo zakázaným otáčením vozidla. Shora citovaný § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tak podle Nejvyššího správního soudu nelze vykládat odtrženě od dalších ustanovení daného zákona a pomíjet, že by v důsledku přijetí určité výkladové varianty docházelo k jejich porušování.

[17] Pokud je navíc protisměrné zastavení a stání správním deliktem v případě obousměrných pozemních komunikací (jak bylo vyloženo výše), kde se z takového stání řidič může dostat zcela v souladu s právními předpisy (na obousměrné komunikaci je možno se otáčet nebo z místa stání přejet do požadovaného pruhu), tím spíše se musí jednat o správní delikt v případě jednosměrných komunikací, kde takové legální možnosti neexistují.

[18] Nejvyšší správní soud dále nemohl přisvědčit ani odůvodnění krajského soudu, který s odkazem na § 24 odst. 4 písm. g) věta za středníkem zákona o pozemních komunikacích uvedl, že se nabízí více legálních možností, jak zaparkovat v protisměru. Podle citovaného ustanovení se řidič nesmí otáčet a couvat na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem; smí však couvat, jestliže je to nezbytně nutné, například k zajetí do řady stojících vozidel nebo vyjetí z ní. Manévr navrhovaný krajským soudem nelze ve světle tohoto ustanovení hodnotit jako souladný s citovanou úpravou. Jednalo by se o situaci, kdy řidič jede po jednosměrné pozemní komunikaci a rozhodne se zaparkovat na levém kraji pozemní komunikace takovým způsobem, kdy se při couvání na toto místo současně otočí o 180 stupňů. Kromě toho, že se zde spíše jedná o zakázané otáčení, nelze takový manévr v žádném případě hodnotit jako „nezbytně nutný“, jak vyžaduje dané ustanovení. Řidiči vozidla totiž nic nebrání, aby v takové situaci na pozemní komunikaci s jednosměrným provozem bez komplikací zaparkoval na dané místo tak, že jeho vozidlo bude orientováno po směru jízdy.

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že za situace, kdy jedna z výkladových variant vždy povede k porušení zákona, nelze takovou variantu aprobovat a hodnotit ji jako rovnocennou ve smyslu výše uvedené judikatury a aplikovat na věc výše zmiňovanou zásadu *in dubio pro libertate*. Pokud bylo vozidlo žalobce v posuzované věci zaparkováno na jednosměrné pozemní komunikaci, přičemž bylo orientováno svou přední částí proti směru jízdy, došlo tím k porušení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.“

Zjištění z průběhu správního řízení

8. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 10. 5. 2016 oznámila Městská policie Český Těšín Městskému úřadu Český Těšín (dále jen „MUCT“) podezření ze spáchání přestupku neznámou osobou, spočívající v tom, že vozidlo tov. zn. Volkswagen, RZ X dne 28. 4. 2016 v 12:04 hodin na ul. Polní stálo v protisměru v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. K Oznámení byla připojena fotodokumentace, z níž vyplývá, že označené vozidlo stálo v jednosměrné komunikaci při levém okraji vozovky na místě vyznačeném bílou přerušovanou čarou tak, že stálo přední částí vozidla proti směru jízdy. MUCT vyzval dne 18. 5. 2016 žalobce buď k úhradě částky 200 Kč podle § 125h odst. 1 zákon o silničním provozu, nebo k označení řidiče, který v inkriminované době vozidlo žalobce řídil. Na uvedenou výzvu žalobce prostřednictvím zmocněnce společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., sdělil, že v předmětné době vozidlo žalobce řídil pan F. S., nar.X,

bytem K. 12, M., R., doručovací adresa D. 13, B., přičemž se jedná o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s.r.o..

9. Dne 3. 6. 2016 vyzval MUCT osobu označenou žalobcem jako řidič předmětného vozidla k podání vysvětlení v souvislosti s projednávaným podezřením ze spáchání přestupku, přičemž ve výzvě bylo protiprávní jednání parkování v protisměru specifikováno porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Výzvu zaslal MUCT na adresu sdělenou žalobcem a také na adresu označeného pobytu; obě zásilky byly však vráceny jako nedoručené s tím, že na adrese sdělené žalobcem nebyl adresát zastižen a neměl schránku a na adrese pobytu v Rakousku byl adresát neznámý. Nato dne 14. 7. 2016 učinil MUCT záznam o odložení věci podezření ze spáchání předmětného přestupku, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V tentýž den byl MUCT vydán Příkaz, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty žalobci ve výši 1 500 Kč za správní delikt podle 125f odst. 1 zákona o silničním provozu za porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, RZ X nezajistil, aby při užívání tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 28. 4. 2016 ve 12:04 hodin na ulici Polní u domu č. 16 parkoval s uvedeným vozidlem v „protisměru“, čímž porušil ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který stanoví, že řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo, čímž tento řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tento příkaz byl k odporu žalobce zrušen.
10. Dne 29. 7. 2016 vyrozuměl MUCT žalobce o provádění listinných důkazů ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, a to dne 15. 8. 2016 ve 14h; zároveň byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Žalobce ani jeho zástupce se v uvedený termín nedostavili. Následně dne 23. 8. 2016 vydal MUCT rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč za správní delikt podle 125f odst. 1 zákona o silničním provozu za porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, RZ X nezajistil, aby při užívání tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 28. 4. 2016 ve 12:04 hodin na ulici Polní u domu č. 16 parkoval s uvedeným vozidlem v „protisměru“, čímž porušil ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který stanoví, že řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo, čímž tento řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
11. K odvolání žalobce, v rámci kterého tento namítal, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání a dále, že správní orgán měl zahájit řízení o přestupku s označeným řidičem, rozhodl žalovaný dne 8. 12. 2016 napadeným rozhodnutím. Postup správního orgánu prvního stupně shledal žalovaný správným, když měl za to, že ze strany prvostupňového správního orgánu byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle žalovaného bylo protiprávní jednání jednoznačně prokázáno, když ze spisové dokumentace vyplývá, že vozidlo porušilo dopravní značení a parkovalo v protisměru v místě spáchání přestupku.

Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v dalším řízení byl vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 28. 11. 2018 ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas.
13. Krajský soud pro stručnost odkazuje na shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu, který se předmětnou problematikou zcela vyčerpávajícím způsobem zabývá. Krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku sdílí závěr, že smyslem zákona o silničním provozu je zajištění bezpečnosti silničního provozu a všech jeho účastníků, přičemž parkování v protisměru takovému smyslu nekoresponduje. Předmětným jednáním by mohlo dojít k ohrožení řidiče jiného vozidla, cyklisty jedoucího po správné straně silnice (odkud by mohlo vyjíždět vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem). Nelze mít pochybnosti o tom, že rizika hrozí rovněž v případě protisměrného parkování na jednosměrné pozemní komunikaci. Lze dokonce vyslovit předpoklad vyšší rizikovosti takového jednání v případě komunikace jednosměrné, neboť účastníci silničního provozu zde z povahy věci vůbec nepředpokládají pohyb vozidla v opačném směru. Za situace, kdy jedna z výkladových variant vždy povede k porušení zákona, nelze takovou variantu aprobovat a hodnotit ji jako rovnocennou ve smyslu výše uvedené judikatury a aplikovat na věc výše zmiňovanou zásadu *in dubio pro libertate*. Pokud bylo vozidlo žalobce v posuzované věci zaparkováno na jednosměrné pozemní komunikaci, přičemž bylo orientováno svou přední částí proti směru jízdy, došlo tím k porušení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud s ohledem na shora uvedené žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. února 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

